

FARSKÝ LIST

16. február – 22. február 2026, číslo 636

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

05

Keď už prešiel všetok ľud, pohla sa aj Pánova archa a kňazi pred ľudom. Rubenovci, Gadovci a polovica Manassesovho kmeňa tiahli na čele Izraelových synov, ako im prikázal Mojžiš. Asi štyridsaťtisíc ozbrojených mužov tiahlo pred Pánom do boja na Jeriškú step. V tento deň Pán vyvýšil Jozueho pred zrakom všetkého Izraela, takže s bázňou hľadeli na neho po všetky dni jeho života, ako kedysi s bázňou pozerali na Mojžiša. Potom Pán povedal Jozuemu: "Rozkáž kňazom, ktorí nesú archu svedectva, aby vystúpili z Jordánu!" Nato Jozue rozkázal kňazom: "Vystúpte z Jordánu!" A kňazi, ktorí niesli archu Pánovej zmluvy, vystúpili z prostriedku Jordánu. Ale len čo sa šľapaje kňazov dotkli suchej zeme, vrátili sa vody Jordánu do svojho riečišťa a tiekli ako predtým ponad všetky jeho brehy. Ľud vystúpil z Jordánu na desiaty deň prvého mesiaca a utáboril sa v Galgale, východne od Jericha. (Joz 4, 11-19)

Mimochodom, Izrael mi na týchto miestach stále viac pripomína farnosť. Obzvlášť tak, ako nám ju ukázala nie tak dávna Synoda o synodalite, ktorá nám pripomenula, že Cirkev, to nie sú (len) biskupi a kňazi, prípadne mnísi a mníšky ani to nie je nimi tvorená organizácia, ktorá všetko robí a organizuje – a vy ostatní len

návštevníci, ktorí prídu „sv. omšu nábožne slyšať“, ako sa hovorievalo pred Koncilom. Alebo ako píše kňaz James Mallon, že „v angličtine sa zvyklo hovoriť, že osoba, ktorá bola vysvätená za kňaza alebo sa stala členom rehoľného rádu, „vstúpila do Cirkvi“. Kňazi a zasvätené osoby si tak prisvojili niečo, čo patrí všetkým pokrsteným.“ Všimli ste si, ako to vyzeralo v Izraeli? Izrael, to neboli len kňazi a leviti! Dokonca neboli ani tými, ktorí všetko viedli a organizovali. Miesto toho boli niečo, ako pevný základ, istota, ktorá bola uprostred Izraela: Archa – Boží trón, Stánok zjavenia a stretnutia, oltár a bohoslužby... Tak, ako dnes o Eucharistii hovorí Cirkev, že je to východisko a završenie všetkého, čo v Cirkvi ako deti Boha žijeme a konáme. Odtiaľ vychádzame, plní sily a Ducha, aby sme sa po skončení Božích diel k tomuto Základu, Duchovnej Skale vrátili a v slávení sv. omše chválili, oslavovali, uctievali Boha a zvršili tak v Bohu Dielo, ktoré sme s Ním a v Ňom započali. Hlavnou silou Izraela boli, dnes by sme to tak povedali, laici: Jozue a „asi štyridsaťtisíc ozbrojených mužov“, ktorí, posilnení Bohom, kráčali, aby vykonali „skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali“ (Ef 2, 10). Oni sú Boží ľud – a kňazi a leviti ich služobníci, aby cez nich Boh bol prítomný uprostred nich. Dnes Cirkev, to je Boží ľud. To ste v prvom rade vy. Biskupi a kňazi – to všetko sú

vaši služobníci (a pápež sluha sluhov Božích), ktorých povolal Boh, aby vyučovali slovo a vysluhovali sviatosti a sprítomňovali Jeho samého uprostred vás pri slávení Eucharistie. Ale potom On sám hovorí Vám, aby ste urobili to isté, čo urobili Jozue a Izraeliti: „*Chod'ťe do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu*“ (Mk 16, 15) – slovami, skutkami, životom! Vy ste tí hlavní, vy ste ľud Boží, kvôli Vám je Cirkev, kňazi, „*všetko je vaše, ale vy ste Kristovi a Kristus Boží*“ (1 Kor 3, 22-23). „*Chod'! Posielam ťa!*“ (Sdc 6, 14)!

06

Keď sa dopyčuli všetci amorejskí králi, ktorí sídlili na druhej strane Jordánu na západe, aj všetci kanaánski králi, ktorí vládli pri Mori, že Pán vysušil pred Izraelovými synmi vody Jordánu, pokým neprešli, srdce im ochablo a všetka ich odvaha proti Izraelitom zmizla. V tom čase povedal Pán Jozuemu: "Narob si kamenných nožov a obrež druhý raz Izraelových synov!" A Jozue si narobil kamenných nožov a obrezal Izraelových synov na pahorku Aralot. S obriezku, ktorú previedol Jozue, to bolo totiž takto: Všetci, ktorí vyšli z Egypta, mužovia, všetci bojovníci, pomreli na púšti na ceste po východe z Egypta. Všetci, ktorí vyšli, boli obrezaní; ale nik z tých, čo sa narodili na púšti - na ceste po východe z Egypta -, obrezaný nebol. Štyridsať rokov putovali Izraelovi synovia po púšti, kým nevymrel všetok ľud, všetci bojovníci, ktorí vyšli z Egypta. Keďže neposlúchali Pánov hlas, Pán sa im zaprisahal, že neuvidia krajinu -

krajinu, ktorá oplýva mliekom a medom -, ktorú nám chcel dať Pán, ako pod prísahou sľúbil ich otcom. Teraz Jozue obrezal ich synov, ktorí nastúpili na ich miesto. Boli totiž neobrezaní, lebo po ceste ich neobrezali. Keď obrezali všetok ľud, zostali na tom istom táborišti, až kým sa nevyhovjili. (Joz 5, 1-8)

Dnes si znova pripomeňme, že Boh nás volá k synovstvu, k partnerstvu, k priateľstvu – a to je v samej podstate vec obojstranná a rovná! Výrazom toho je v Písme zmluva. Ako nám prezradia odborníci na Bibliu, na rozdiel od bežnej dohody zmluva vytvára doslova rodinný, príbuzenský vzťah medzi tými, ktorí ju slávnostne uzatvárajú. V Starom zákone Boh uzatvoril takúto zmluvu s Abrahámom a potom s Izraelom, potomkami Abraháma, Izáka a Izraela-Jakuba. Znakom tejto zmluvy bola práve obriezka. Od čias Krista a ustanovenia Novej Zmluvy v Jeho Krvi „*krst je zmluvou s Bohom*“ (Youcat 194), „*obriezku Kristovou*“ (Kol 2, 11). Izraeliti na púšti nesplnili svoju časť zmluvy – a tak sa na nich nesplnili ani Božie prísľuby. Pomreli na púšti a teraz sú ich deti vyzvané, aby k tejto zmluve pristúpili, zachovali ju, a aby sa tak na nich mohla splniť aj Božia časť zmluvy, Jeho prísľub už Abrahámovi: „*Túto krajinu dám tvojmu potomstvu.*“ (Gn 12, 7). Všimnime si, ako často Ježiš opakuje tento princíp Zmluvy s Bohom: „*Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú,*

vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“ (Lk 6, 37-38). „Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje! A kde som ja, tam bude aj môj služobník. Kto bude mne slúžiť, toho poctí Otec“ (Jn 12, 26). „Sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia; pravda, ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení.“ (Rim 8, 17). Kedykoľvek hovoríme Vyznanie viery, kedykoľvek si pripomínáme krst prežehnaním sa svätenou vodou, pripomíname si našu zmluvu s Bohom, že Boh bude našim Otcom natoľko, nakoľko sme my Jeho deťmi. Bude s nami natoľko, nakoľko my budeme s Ním. Bude našim Priateľom natoľko, nakoľko sme my priateľmi Jemu.

07

Jozue obrezal ich synov, ktorí nastúpili na ich miesto. Boli totiž neobrezaní, lebo po ceste ich neobrezali. Keď obrezali všetok ľud, zostali na tom istom táborišti, až kým sa nevyhojili. A Pán povedal Jozuemu: "Dnes som odňal od vás egyptskú potupu." Preto sa to miesto nazýva Galgala až dodnes. Zatiaľ, čo Izraelovi synovia táborili v Galgale, slávili na štrnásty deň (prvého) mesiaca, podvečer, na Jerišských stepiach Veľkú noc. A v deň po Veľkej noci, práve v ten istý deň, jedli z plodov krajiny nekvasený chlieb a pražené zrnó. Nasledujúci deň prestala manna, lebo sa mohli živiť plodmi krajiny. Potom už Izraeliti mannu nemali; v tom roku sa živilí plodmi kanaánskej krajiny. (Joz 5, 7-12)

„Pán povedal Jozuemu: *"Dnes som odňal od vás egyptskú potupu."*“ – že totiž národ vyvolený Bohom a patriaci Bohu, žil ako otroci v Egypte a slúžili panovníkovi, ktorý sa sám považoval za pozemské vtelenie boha Hóra, za toho, ktorý udržiava vesmírny poriadok sveta. Veci sa vracajú na svoje miesto: otroci sú oslobodení, tí, ktorí boli nútení slúžiť neexistujúcim bohom znovu slúžia Jedinému, Ktorý Je a práve vkročili do krajiny, ktorú im Boh vybral za domov a vlasť. Znamením toho je aj to, že v ten deň prestala manna a Izrael sa od toho okamihu živil plodmi svojej novej vlasti – a z nich si pripravil pokrm aj obeť na slávenie sviatku svojho oslobodenia a naplnenia Božích záväzkov, ktorými sa Boh dobrovoľne zaviazal ešte Abrahámovi. Dnes slávime nedeľu, ktorú Cirkev nazýva aj „Veľkou nocou týždňa“, aby sme si pripomenuli a slávili naše vlastné vyslobodenie i to, že nás Boh „vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie, odpustenie hriechov“ (Kol 1, 13-14). Aj v tomto sa podobáme Izraelu v čase Jozueho: Oni už do Zasľúbenej zeme vošli a žili v nej, ale na druhej strane ju ešte nevlastnili celú a úplne, ešte pred nimi stáli opevnené mestá, cudzí králi, ich zbrane a zvody ich pohanských kultov. Vlastne to bude trvať ešte veľmi dlho, kým za kráľov Dávida a Šalamúna bude celá táto krajina bezpečne a celá ich. My podobne sme do Kráľovstva Boha, do našej Večnej Vlasti už vošli – ale ešte ju nevlastníme celú, ako vyznáva aj Apoštol, že „*ja si nenamýšľam, že som*

sa už zmocnil. Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predo mnou. Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi“ (Flp 3, 13-14).

Podobne ako na Izraelitov, aj nás ešte čaká boj – „ale vďaka Bohu, ktorý nám vždy dáva víťazstvo v Kristovi“ (2 Kor 2, 14)! A ešte jeden rozdiel tu je. Keď boli Izraeliti na púšti, „človek jedol chlieb anjelský“ (Ž 78, 25), mannu. Rabíni o nej hovorili, že manna chutila podľa toho, na čo mal dotýčný človek chuť. Ak

niekto túžil po pečenom mäse, manna mu ho nahradila; ak dieťa túžilo po mede, chutila ako med. Pre spravodlivých padala zadarmo a bez námahy priamo k dverám ich stanov. Ale po vstupe do Zasľúbenej zeme manna prestala a Izrael musel tvrdo pracovať na pozemskom chlebe a jedle. My sme na tom obrátene: od vecí tohto sveta nás Boh pozýva ku Chlebu Života, ktorý uspokojuje a presahuje všetky naše túžby. Aj dnes nás zadarmo a bez práce nasýti Eucharistiou.

	Čičava	Komárany	Merník
Po 16.2.	Svätý mučeník Pamfil, Porfýrios a ich spoločníci Začiatok Štyridsiatnice – Veľkého pôstu		Zdržanlivosť od mäsa, mlieka, vajec s pôstom
	18.00 LVPD na úmysel		
Ut 17.2.	Svätý veľkomučeník Teodor Tiron		
	18.00 LVPD + Alžbeta, Jaroslav (r. Gerová)		
St 18.2.	Svätý otec Lev, rímsky pápež		Zdržanlivosť od mäsa
	18.00 LVPD na úmysel		
Št 19.2.	Svätý apoštol Archipos		
			18.00 LVPD * ZBP Ľuba Suchaničová
Pi 20.2.	Prepodobný otec Lev, káňanijský biskup Posvätenie Kolyvy		Zdržanlivosť od mäsa
	16.30 LVPD + Marta, Andrej (r. Tkáčová)	18.30 LVPD + Ján (r. Tarčaničová) + panychýda	
So 21.2.	Prvá pôstna sobota – pamiatka na div kolyvy		
Ne 22.2.	Prvá pôstna nedeľa – ortodoxie Nájdenie úctyhodných pozostatkov sv. mučeníkov v Eugeniu		Zbierka na Charitu
	9.15 * ZBP Kristián, Ľukáš s rod. (r. Ragančíková)	7.30 * ZBP Miroslav (r. Ragančíková)	11.00 * za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete